

Pesem poljá.

Cvetinomirski.

Zapelo je polje svojo pesem, zakaj v zgodnji pomladi je bilo. Zaigrale so ob tej pesmi strune srca. Sladka melodija je splavala preko tihih gajev, nad šumečim, valujočim poljem...

V vetru, v lahnih sanjah se je zibalo polje. Velike plave oči so se smehljale, in lica, vsa cvetoča in mlada, so prosila. Zlati valovi lās so žareli v solncu. Rdela je žarka luč za gorami.

In tedaj se je vzdramila pesem poljá. Zašumelo je naokoli, tiho, pritajeno in plaho. Prihajali so duhovi v belih oblačilih, zvezde v očeh, zlate rože v laseh. V belih rokah pa so držali harfe...

Plavali so naokrog zlati angelčki in peli. In ta melodija je rastla. Veliko hrepenenje je bilo v nji: hrepenenje človeka, ki je ležal v grobu in ki se je prebudil iz bolnih sanj...

Pesem poljá v zgodnji pomladi je objela vsa mlada, hrepeneča srca. Objela in pobožala je tudi ubogo, majhno Minko iz Jagnjenice. Zakaj za Jagnjenico valujejo v plahem vetru daljna, daljna polja, in Minka se tako rada izprehaja po teh daljnih, daljnih poljih...

Hodila je Minka po daljnih, daljnih poljih in je poslušala pesem poljá; njeno mlado srce je vriskalo v sladkih upih, pozdravljalo je in odzdravljalo pomlad vzradoščeno.

Pesem poljá je pela, dvigala se je mogočno. Polna sladkih melodij je bila tudi Minkina duša. Smehljala se je, kakor se smehljajo angelci. Uboga je bila Minka in zato se je pogovarjala z Bogom in Marijo tudi vsa srečna sredi pomladi.

Kraj polja so cvéle rože, in te je trgala Minka. Spletala si jih je med kite. Povsod so gorele te zlate, od solnca opaljene rože, in zato jih je Minka ljubila.

Taka je bila pesem poljá; sladke melodije so plavale po zraku, tolažile so bolna srca...

Minka pa je hodila vsa uboga in majhna po polju in je poslušala to pesem: zakaj velike so bile njene oči in v pomladnem žaru iskreče.

